

undergaaet en saa gjennemgribende Behandling i Landsstinget som den nærværende. Den Sag har været i Landsstinget i omtrent 4 Maaneder; der er givet en Betænkning desangaaende, som man ikke kan nægte, at det har sin store Interesse at gjenlæse, og Forhandlingerne have været førte med en usædvanlig Skarphed i de forskjelligste Retninger. Det forekommer mig, at man kan sige, at der ikke staaer noget Punkt tilbage, som ikke der har fundet en saa grundig og fuldstændig Drøftelse, som det i det Hele taget kan være ønskeligt ligeoverfor en Lov, der ordner et saa stort og vigtigt Instituts Anliggender, og jeg tror derfor, at Thinget vil kunne forsvare at gaae ind paa Sagen, saaledes som den her foreligger, uden at undergive den nogen særlig grundig Prøvelse. Skulde der være et eller andet Punkt, hvort man meente, at der burde skee Forandring, vil dette, hvis man finder, at det er stort og vigtigt nok til i det Hele taget at sætte Sagen paa Spil derfor, let kunne lade sig gjøre gennem Vædringsforslag. Der behøves virkelig ikke nogen videre Udvikling heraf, thi naar Thingets ærede Medlemmer have gjenlæst eller ville gjenlæse den foreliggende Landsstingsbetænkning og den Discussion, som i Landsstinget har fundet Sted, vil der kunne henvises dertil, og man vil der kunne finde Løsninger af de forskjelligste Betragtningemaader tilfredsstillende fremsatte i hvilken som helst Retning med Hensyn til de Strids spørgsmaal, der have været tilstede. Jeg seer heller ikke, at der egentlig er glemt noget saadant Punkt der, som kunde give Anledning for Thinget til at gaae ind paa en yderliggaaende Drøftelse, der kunde fordre Udvalgs Medsættelse. Jeg har ikke villet tilbageholde disse Vittringer allerede ved Begyndelsen af Sagens Behandling, fordi det forekommer mig at være yderlig vigtig, at denne Sag gaaer igennem, og fordi jeg i det Hele synes, at Situationen er saaledes, at vi her i Thinget bør gjøre, hvad vi kunne, for at faae saa Meget som muligt ud af denne langvarige Sæssion, der har været trættende og anstrengende for de fleste af os, og som desuden har givet Anledning til Dmtale i Befolkningen, saaledes som ogsaa tidligere her er berørt. Et Institut af denne Art, der staber

en saadan Lettelse for den menige Mand til at sikke sig og sin Familie en bedre Tilværelse, naar Kræfterne svigte, forekommer mig særlig at maatte ligge dette Thing paa Hjerte, da det dog skulde være særlig kaldet til at vaage over de Fortrykte i Landet og see at hjælpe dem til en bedre oeconomic Tilværelse i en Tid, hvort der er saa mange truende Tegn paa, at Proletariatet ogsaa begynder at udbrede sig i vort kjære Fædreland. Derfor er det, mine ærede Medborgere, at jeg har tilladt mig at henstille dette til Dem maaskee noget vidtløftigere, end jeg havde ønsket, og noget kjædeligt, men jeg beder det undskyldt; det er min Sver for Sagen, der har drevet mig til at opholde Dem.

Fønger: Da jeg har haft en væsentlig Deel i de Forarbejder, hvorpaa nærværende Lovforslag er bygget, har jeg troet, at det naturligt kunde tilfalde mig ved disse Forhandlingers Begyndelse at give Thinget en Udsigt over, hvad det egentlig er, som tilsigtes ved dette Lovarbejde. Det er ikke noget enkelt Formaal, der er tilsigtet, men det er en Forgøring af flere hvert for sig, som jeg tror, vigtige og interessante Formaal. Det vil erindres, at der i Aaret 1842 her i Landet blev oprettet to Anstalter, af hvilke den ene, der var en privat Anstalt, men fik en vis haade moralisk og reel Understøttelse af Regeringen, gik ud paa at oprette en Livsforikkring medens den anden, der ligefrem blev tagen under Regeringens Bestyrelse, gik ud paa at yde Livrenter. Disse to Anstalter bestode saaledes ved Siden af hinanden og under samme Bestyrelse i 5 Aar, hvorefter der af Interessenterne i Livsforikringsanstalten blev henvendt en Anmodning til Regeringen, om den ikke ogsaa maatte gaae over til at blive en af Staten garanteret Anstalt. Dette indrømmede Kongen, og siden den Tid — det var i Aaret 1847 — have altsaa de to Anstalter bestaaet jevnstides under Statens Garanti, under en af Kongen udnævnt Bestyrelse samt under Rigsdagens Control gennem Finantsloven. Disse Anstalter, der have udrettet meget Godt i den Tid, de have bestaaet, men ganske vist ikke Saameget, som man kunde ønske, at de